

[Tholstrup.]

på betalingsbalancen, ikke var rigtige. Men først og fremmest sagde vi, at balancen ville komme endnu lettere med frigivelsen.

Og hvad har vi så set? Var det regeringen eller retsforbundet, der fik ret? Regeringen ventede et underskud på 400—600 mill. kr., men underskuddet på betalingsbalancen svandt ind, gik ned til næsten ingenting inden årets udgang. Forudsætningerne var altså allerede tilstede på daværende tidspunkt, nemlig landets naturlige rigdomme, som ved en flittig og arbejdsom befolkningsudnyttelse gav gode høstresultater. Det er jo en af landets naturlige rigdomme, at regn og solskin veksler på passende måde.

Men det var ikke alene landbruget, der gav gode høstresultater. Det gjorde også industri og håndværk, som nyder godt af, at Danmark har det vigtigste råstof til industriproduktionen indenfor landets grænser, nemlig den mad, som industriarbejderen skal have, og som betyder langt den største post på udgiftssiden ved en hvilken som helst produktion. Industriproduktionen voksede som bekendt med 50 pct. i det foregående år.

De ledige penges tid var forlængst forbi. Pengene var opslugt i den almindelige inflation — betalt af lønmodtagere i form af aftagende købekraft i lange perioder, inden de gennem de periodiske lønreguleringer fik hævet lønnen op til det nye prisniveau, men uden at få dækning for de prisstigninger, der fandt sted mellem lønreguleringerne, og endvidere betalt af den lille sparer, som skulle leve af rentebærende papirer, pension eller aldersrente.

Det havde været rigtigt, om hele befolkningen var kommet til at deltage i dette tab, således som det blev foreslået af det ærede medlem hr. Oluf Pedersen i 1945, så at vi havde fået afviklet den tyskergæld, som tyngede os i de mange år. Nu blev byrden ensidigt lagt på den del af befolkningen, som ikke var i besiddelse af realværdier såsom grundværdier og ejendomme, f. eks. eget hus. Grund- og husejerne har ikke alene været holdt skadesløse for hele inflationen, men de har i mange tilfælde direkte haft gavn af den, idet gælden, som blev stiftet i hele 1939-kroner, nu kan betales tilbage i kun halvt så store 1952-kroner.

Men nok om det. Inflationen har forlængst elimineret de ledige penge, og dermed forsvandt faren for, at kronen ikke skulle kunne holde, hvis udenrigshandelen blev frigivet, eller hvis valutahandelen blev frigivet.

Hvis kronen var blevet givet fri på et langt tidligere tidspunkt, f. eks. da vi havde en enestående lejlighed til at gøre det: den

18. september 1949, ville den dog aldrig være faldet nær så meget, som den efterhånden er gennem den inflationspolitik, der bevidst har været ført. Inflationen kunne derfor have været bremset eller standset for år og dag siden, idet frigivelse af udenrigshandelen giver bedre bytteresultater og derfor større købekraft for kronen. Vil man standse inflationen i dag, er der derfor ikke noget bedre middel end straks at ophæve handelsrestriktionerne, så vi kan lave fornuftige byttehandler. Den delvise frigivelse af tekstilvareimporten har vist udmærkede resultater, men man burde ikke have vedhæftet den den urimelige deponeringsordning, som netop kom på det tidspunkt, da det stod klart — jeg burde måske sige for enhver, men det er måske overdrevent, for regeringen kunne jo ikke se det —, men hvor det stod klart for de fleste, at penge- og rigelighedens tid var forbi, at det derfor var uheldigt, at deponeringsordningen kom samtidig med frigivelsen af importen, og at denne deponeringsordning fordyrer varerne, så de ikke får det nedslag i prisen, som man kunne forvente. Der vil derfor være al mulig grund til nu at se at få denne deponeringsordning afviklet hurtigst muligt.

Den kreditstramning, der fandt sted gennem deponeringsordningen, lider vi netop under i disse dage. Den arbejdsløshed, som findes i øjeblikket, er forårsaget af den kreditstramning, som blev sat i gang for alvor for et år siden, og hvis virkninger kulminerede hen på sommeren, således at kredit til sunde og fornuftige investeringer ikke kunne opnås. På et vist tidspunkt kunne man overhovedet ikke låne penge i bankerne, uanset hvor stor sikkerhed man kunne stille; ikke engang guldrandede papirer kunne man låne på.

Rationalisering og omlægning af produktionen blev derfor hindret med det resultat, at mange virksomheder ikke længere var konkurrencedygtige, meget byggeri blev ikke sat i gang; planerne blev lagt til side som uigennemførlige, og da de igangværende byggearbejder ebbede ud i efteråret, fik man den arbejdsløshed, som man har lidt så meget under her i vinter. Kreditstramningspolitikken virker ikke fra den dag, den sættes i gang; det samme gælder, når man går den modsatte vej, som f. eks. nu, da man er ved at indføre en ny inflationspolitik med udpumpning af 300 mill. kr. af Marshallpengene, som man kalder det — hvilket er et falsum, for pengene er brugt een gang. Disse 300 mill. kr., som man lader trykke ovre i nationalbanken og strør om sig med under navn af Marshallpenge.